

hvor jeg har hjemme, og hvor jeg har kendt Forholdene i 50 Aar, dér har Forholdene ikke forandret sig. Dér er det at være god Ægteemand og god Ægtehustru akkurat lige saa værdifuldt, som det var for 100 Aar siden, og dér er Tankegangen den, at man ikke kan forflygtige de Begreber uden at ødelægge noget af det bedste i vort Folk og vort Samfund.

Med Hensyn til Skilsmisseparagrafferne vil jeg slutte mig til det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Krohn i Overensstemmelse med Landstingets Affattelse. Jeg tror ikke, det haster saa stærkt med at give ny Ægteskabstilladelse, naar to er gaaet fra hinanden. Og naar det før blev sagt af det ærede Medlem Hr. Holstein, at man ikke ved lange Frister kunde forhindre nyt Ægteskabs Indgaaelse, er jeg i alt Fald ganske klar over, at jo længere disse Frister er, des færre Ægteskaber vil et Menneske kunne naa at opleve i sin Levetid. Jeg ved om en Mand herinde, der ikke er 40 Aar endnu, som har haft 4 Koner; den ene er ganske vist død, man har endnu 3 Koner gaaende. En saadan Mand kan drive det til noget i sin Levetid! Jeg mener, at vi, som alvorligt skal behandle dette Spørgsmaal, for Hjemmets Skyld, for Børnenes Skyld og for Samfundets Skyld vel skal overveje, om det egentlig haster saa stærkt med at skifte Kone eller Mand. Det er ikke en Sag, vi skal komme alt for let om ved (Munterhed). Man kan sagtens smile ad mig, men vi skal dog ikke glemme, at det er ogsaa Menneskeskæbner, det her drejer sig om, det kan blive til lykkelige Menneskeskæbner, men det kan ogsaa blive ødelagte Menneskeskæbner. Naar der her i København, hvor der hvert Aar indgaaes 8 000 Ægteskaber, igen opløses 1 000 — saaledes som det oplyses i Statistisk Aarvog —, saa synes jeg, det taler højt om, at det haster ikke saa forfærdelig stærkt med at forkorte Skilsmissefristerne. Vi lovgiver jo for Samfundet, for Hjemmene, vi lovgiver ikke for den enkeltes Behagelighed eller Lyster. Det kunde maaske være tilfredsstillende, men det er ikke det, vi sidder herinde for som Repræsentanter for vort Folk.

Det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 27 til § 21 af Socialdemokraterne og de Radikale, agter jeg at stemme for. Jeg er ikke klar over, hvorfor det ikke er tiltraadt af de andre Partier. Ændringsforslaget gaar ud paa, at hver af Brudfolkene skal afgive en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, hvorvidt han har Børn udenfor Ægteskab, overfor hvilke der paahviler

ham Forsørgelses- eller Bidragspligt. Jeg synes, dette er saa lige til. Naar 2 Mennesker skal begynde deres Samliv for Livet — og saaledes ser vi jo paa det, naar vi skal lovgive her, at det er for Livet —, saa er det rigtigt, at man er ærlig overfor hinanden.

Endelig vil jeg anbefale det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Blang til § 13.

Moltesen: Skønt jeg er enig med Luther og J. C. Christensen i, at Ægteskabet er en timelig og verdslig Ting, og at Bryllup og Ægteskab er en verdslig Forretning, kan jeg alligevel stemme for det foreliggende Lovforslag med de Ændringer, som er foreslaaet af det Parti, jeg tilhører. Det kan jeg, fordi der er Fremskridt i dette Lovforslag, og fordi jeg ved, at hvis vi ikke faar Ægteskabsordningen i den Form, hvori den her foreligger, faar vi den ikke, og saa bliver vi stikkende i Vrøvlet; og det værste, et Land kan være udsat for, er, som en Mand, hvis Mening jeg sætter megen Pris paa, for nylig sagde, dette, at blive stikkende i Vrøvlet. Borgerlig Ægteforening er ikke blot det mest rationelle, men det er i Virkeligheden ogsaa det mest kirkelige. Det er den gamle Kirkes Standpunkt. Den romersk-katolske Kirke har til Trods for sine Doktriner om Ægteskabet som Sakrament altid fastholdt dette og fastholder det den Dag i Dag, og da to saa gode Lutheranere som Luther og J. C. Christensen ogsaa gør det, har det sin kirkelige Berettigelse. Men ved Siden af har det ogsaa sin naturlige, rationelle Berettigelse, og det har intet som helst at gøre med Løshed i Ægteskabet eller sligt. Jeg er selv fra Barn af opvokset under borgerlig Ægteforening, og jeg har ikke erfaret, at man nede i Sønderjylland er lettere paa Traaden i denne Henseende end her i Kongeriget. Naar jeg stemmer for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, er det derfor kun, fordi jeg ser, at hvis jeg ikke gør det, saa bliver vi siddende i Vrøvlet, og saa faar vi ikke de Fremskridt, dette Lovforslag indeholder. Af samme Grund er jeg nødt til at stemme ogsaa for Ændringsforslaget angaaende Lysning, skønt jeg er enig med det radikale Ændringsforslag i, at Lysning er en rent borgerlig Ting. Hvis man overhovedet skal have Lysning, lyser man jo, for at baade Kristne, Hedninger og Jøder, alle Sekter kan vide, at de to vil have hinanden. Men jeg ser, at ogsaa dér er der ingen Vej udenom, hvis jeg vil paa den anden Side Vrøvlet; jeg tror, at dette Lovforslag med de Ændringsforslag,